

forhøjelse af gamle Lønninger som Regel vil føre til, at der bliver mere Uretfærdighed indenfor disse Tjenestemænds Rækker, end der forhen var, og der bliver af den Grund ogsaa mere Utilfredshed iblandt dem. Endvidere har den højtærede Indenrigsminister gjort et Tilløb til, at de Landpostbude, der har 3 Ombæringer daglig, paa Finansloven skulde have et ekstra Honorar paa omkring 70 Kr. hver, og han begrundede det i Bemærkningerne til Finansloven med, at det er, fordi deres Tid i særlig Grad er optaget af Statstjenesten. Jeg kunde fristes til at spørge, om der mon ikke er adskillige af de Landpostbude, der har 2 Ombæringer, hvis Tid er optaget i lige saa høj Grad. Jeg kan gaa et Skridt videre og sige, at mange af de Landpostbude, der har 1 Ombæring, og hvis daglige Vejlængde er mellem 30 og 40 Kilometer, anvender langt mere Tid og har langt mere Besvær med deres Arbejde end de, der har 3 Ombæringer. Jeg føler mig forvisset om, at dersom Indenrigsministeren vil give de Landpostbude, der har 2 Ombæringer, og særlig de, der har 1 Ombæring i sjasket Føre og al Slags Vejr, det Tilbud: Nu kan I faa de Postbudes Pladser, der har 3 Ombæringer, vil alle de 80 Pladser, det andrager, blive afløst. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at den Maade at lovgive paa, som Indenrigsministeren foreslaar, er i den Grad vilkaarlig, at jeg meget vil beklage, om den skulde blive ophøjet til Lov. Det samme, som jeg har sagt angaaende de gaaende Landposter, skal for øvrigt ogsaa gælde de kørende Landposter. Det er saadan, at de Poster, der kører under 24 Kilometer daglig, faar et Vederlag af 15 Øre pr. Kilometer, de, der kører over 24 Kilometer, faar et Vederlag af 16 Øre pr. Kilometer. Jeg føler mig ogsaa forvisset om, at adskillige af dem, der kører under 24 Kilometer, vilde være særdeles glade for at modtage en af de Router, som er over 24 Kilometer, og at Anstrengelsen ved det første Arbejde er langt større end ved det sidste. Altsaa, der hersker her fuldstændig Vilkaarlighed. Jeg kunde ud fra disse Betragtninger ønske, at alt Lønningslovgiveri paa Finansloven ophørte, jeg kunde fristes til at sige, at jeg vilde ønske, at det blev forbudt ved Lov at lovgive paa Finansloven, uden at man samtidig forandrer den Lov, paa hvilken der bygges.

Da det foreliggende Lovforslag allerede har været henvist til Lønningsudvalget, venter jeg, at det ogsaa i Aar vil

blive henvist til et Udvalg, der faar Navnet Lønningsudvalg. Skønt Lønningsudvalget, partimæssigt set, vil faa en anden Sammensætning, end det har haft i de senere Aar, føler jeg mig overbevist om, at de samme Bestræbelser, som hidtil har raadet, for at være retfærdig ogsaa vil blive Lønningsudvalgets Opgave i Aar. Udfradenne Opfattelse vil jeg meget henstille til de kommende Udvalg her i dette Ting i Aar at følge det efter min Mening gode Eksempel, som har været givet: at indhente Lønningsudvalgets Erklæring, naar de har Lovforslag for, der angaar Tjenestemændenes Lønninger. Specielt vil jeg henstille til Finansudvalget, som hidtil ikke har fulgt den efter min Mening gode Skik, i Aar at følge den. Jeg kunde i Henhold til den Betragtning, at Lønningslovgiveri paa Finansloven bliver forhindret, ønske, at der i den nuværende Grundlovs § 48 indførtes en Bestemmelse om, at ingen Ændring i gældende Bestemmelser kan indføres paa Finansloven, uden at man samtidig ændrer den Lov, hvor Bestemmelserne findes. Uden at ønske at blive mistænkt for at ville lægge Hindringer i Vejen for Grundlovsforslagets Gennemførelse vil jeg meget henstille til den højtærede Regering at sørge for, at en saadan Ændring bliver indført i Grundloven. Jeg antager, at ikke nogen vil beskyldte mig for Ministerstormeri, hvilket jeg meget vilde frabede mig, thi saa vidt jeg kan skønne, har det højtærede Ministerium forbedret sig i den Tid, det har regeret, og derfor vil jeg nødig have, at det snart skal forlade Pladsen. Kun en eneste Ting kunde friste mig dertil. Da jeg nemlig overværede den Forhandling, som i Gaar fandt Sted mellem Finansministeren og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), forekom det mig, som om Grundlaget for Finansministerens Opfattelse overfor Landstinget var, at Folketinget skal vogte sig for at gøre et Lovforslag alt for demokratisk, alt for gunstigt for Smaakaarsfolk, for saa vil Landstinget ikke tage imod det. En saadan Tale har jeg ikke før hørt fra den Side, og jeg skal derfor indrømme, at jeg blev lidt betænkelig derved. Jeg skal nemlig gøre opmærksom paa, at jeg ikke er valgt ind i dette Ting for at gøre Landstinget tilpas, jeg er valgt for at varetage den almindelige Befolknings Interesser.

Om selve Lovforslaget skal jeg ikke sige meget, vi er alle enige om, at dets enkelte Paragraffer drøftes bedst i et Udvalg. Kun finder jeg Anledning til at